

אדריאן ריץ'/שני שירים

ראשית

1. לחיות, לשכב ערה
מתחת לנגס מצלק
שעה שקרח לובש צורה על פני האדמה
כאשר אי אפשר לעשות דבר כדי
לקדם החלטה בלשהי

לדעת את טוית הקורים
בתוך גוף העכביש
אטומים ראשונים של רשת
שתתגלה לעין מחר

לחוש בעתיד הבוער
של כל גפרור במטבח

אי־אפשר לעשות דבר
אלא מעט מעט. אני כותבת את חיי
שעה שעה, מלה מלה
מתבוננת בזעמה של אשה זקנה באוטובוס
מונה קוקווי
אזיר בתוך קבית הקרח
מדמינת את קיומו
של משהו שלא נוצר
שיר זה
חיינו

2. איש ישן בתדר הסמוך
אנו חלומותיו
יש לנו ראשים ושדים של נשים
גופות של צפרי טרף
לפעמים אנו הזפכות לנחשי כסף
שעה שאנו יושבות מעשנות ומדברות כיצד לחיות
הוא מתהפך במיטה וממלמל

איש ישן בחדר הסמוך
מנתחת נירולוגית נכנסת לחלמו
ומתחילה לבתר את מוחו
היא אינה דומה לאחות
שקועה במלאכתה
יש לה פנים זעופות, עדינות כמו למארי קרי
היא איננה/עשויה להיות אחת מאתנו

איש ישן בחדר הסמוך
הוא העביר יום שלם
בעמידה, משליך אבנים אל הברכה השחורה
הנשארת אפלונית
מחוץ למסגרת חלמו אנו כושלות במעלה הגבעה
יד ביד, כושלות ומוליכות זו את זו
על-גבי הסלע הוולקני המצלק

תרגום מאנגלית: עודד פז

אונס

ישנו שוטר שהוא איש פטרול וגם אב:
הוא בא מן הבלוק שלך, גדל עם אחיך,
היו לו אידיאלים מסוימים.
את בקשי מכירה אותו במגפיו ובתג הפסוף שלו,
רכוב על סוס, יד אחת נוגעת באקדח.

את בקשי מכירה אותו אבל עליך ללמד להכירו:
יש לו גישה למכונות היכולות להרג אותך.

הוא וסוס ההרבעה שלו מרעישים בזהמה כאלי מלחמה,
האידיאלים שלו נצבים באויר, ענן קפוא
מבין שפתיו הלא מחיכות.

וכך בבוא הזמן, עליך לפנות אליו,
זרעו של המניאק נגר עדין על ירכיך,
מוחד מסתחרר כמטרף. עליך להתודות
בפניו, את אשמה בפשע
של האנסות.

ואת רואה את עיניו הכחלות, עיניה הכחלות של כל המשפחה
שהפרת פעם, מצטמצמות ומנצנצות,
ידו מדפיסה את הפרטים
והוא רוצה את כלם
אולם ההיסטוריה בקולך מענגת אותו יותר מכל.

את בקשי מכירה אותו אך כעת הוא חושב שהוא מכיר אותך:
הוא הדפיס את הרגע הגרוע ביותר שלך
במכונה ותיק אותו בתיק
הוא יודע, או חושב שיודע, כמה פינטזת;
הוא יודע, הוא חושב שיודע, מה רצית בחשאי.

יש לו גישה למכונות היכולות לכלא אותך;
ואם, באורו המבחיל של הבגנון,
ישמעו הפרטים שלך כמו דיוקנו של המודה שלך,
התחזרי בך מדבריה, התתפחשי להם, התשקרי דרכך הביתה?